

Poštnina plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1932/33

STRAST POD BRESTI

Premijera 13. oktobra 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : FR. LIPAH

LJUBLJANA, MIKLOSICEVA C. 34/II

TELEFON 24-63

**ELEGANCA
TOČNOST
SOLIDNOST**

FRANCOSKI, ANGLEŠKI PLAŠČI

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 13. oktobra 1932

B. K.: O'Neill: Strast pod brest

Nedavno (29. sept.) je poteklo dvajset let, kar je umrl eden izmed največjih naturalističnih pisateljev svetovne literature Emil Zola. Če se ob priliki, ko uprizori naše gledališče moderno naturalistično dramo O'Neilla, malo spominjamo, kako je bilo od početkov naturalizma do danes, bo to prav koristna stvar. Kajti ni bilo mogoče še do zdaj v literaturi smeri, ki bi jo oficijelna, konservativna javnost tako napadala in zdelovala, kakor naturalizem in njegove zastopnike. Res je, da je marsikdo izrabil naturalizem kot krinko za svojo netalentiranost in nezmožnost, celo za svojo spekulacijo, kot je prav tako res, da je pri nas Cankar nastopal proti naturalizmu, toda njegovo nasprotovanje proti našemu »naturalizmu«, ki ga je zastopal Govekar, je bilo upravičeno, kajti ves ta »naturalizem« ni imel ne krvi ne možgan. Prilike slovenskega lažinaturalizma so nanesele, da so pred dobrimi tridesetimi leti naturalizem pri nas odklonili in še danes literarna oficijelnost gleda nekam postrani nanj. Kakor nima Govekarjev naturalizem s pravim Zolajevskim, to se pravi, stvariteljskem naturalizmom nobene skupne vezi — prav tako je slepo in hinavsko odklanjati pravi naturalizem, ki je danes prav tako živ, kakor je bil pred šestdesetimi leti, ko je začel Zola. Ali niso vsi veliki pisatelji današnje dobe — naturalisti? Upton Sinclair, Sinclair Lewis, Gorki, Dreiser, že umrli, a danes izredno mnogo čitani Jack London, nemški stoprocentni meščan Thomas Mann, pacifistično humanistični Heinrich Mann, pri Hrvatih Krleža itd. itd.? Res je, da je med njimi ne samo oblikovna, temveč tudi temeljita idejna razlika, kar je vzrok okolica, v kateri so zrasli in ki jih je ustvarila. Upton Sinclair je prav gotovo nekaj povsem drugega kot Thomas Mann itd.

Mlada ameriška literatura (Sinclair Lewis, Mihael Gold itd.) kateri pripada O'Neill, je naturalistična. Razumljivo je, da ni več naturalistična v tistem smislu, kakor je bil naturalizem Francozov, kajti naša doba se je tisti dobi odmaknila, način življenja (produkcijska sredstva, način produkcije, blaga, tehnika, gospodarski in znanstveni razvoj itd.) se je od takrat zelo razvil, četudi je nadaljevanje tistih razmer, vendar z novimi

in poostrenimi nasprotji, z antitezami, ki so bile takrat še nevidne. Toda besede, ki jih je napisal Zola o naturalizmu, veljajo izpopolnjene še danes: »Kdor danes ni z znanostjo, ohromi samega sebe. Človek niti ne sluti, kakšno neukročeno silo poseduje, če drži v svojih rokah orodje časa in pomaga na naravnem razvoju stvari... Mi razširjamo vlogo eksperimentalnih znanosti, mi jo raztegujemo na studij strasti in na popis нравov. Tako nastajajo naši romani, eksperimentalni romani, naturalistični romani, ki naravo istočasno analizirajo in nanjo vplivajo. Na laži takozvanih idealistov se ne da ustvariti nikakšno zakonodajstvo. Toda na osnovi resničnih dokumentov, ki jih doprinašamo naturalisti, bodo nekoč prav gotovo zgradili boljšo družbo, ki bo živela po svoji logiki in metodi.«

Res je, da je Zolajevo mnenje o vlogi literature pretirano, kajti sama literatura ne more doseči tega, kar ji pripisuje, temveč boriti se mora paralelno s politično, gospodarsko, kulturno itd., torej z vseobsegajočo borbo za boljšo človeško družbo.

*

Ameriški pisatelj O'Neill, ki ga pri nas poznamo že po drami »Anna Christie«, je bil rojen 1888. leta v New-Yorku kot sin gledališkega ravnatelja. Družina je po svojem rodu irska. Kot mlad, prekipevajoč fant je pobegnil z doma, se klatil, slično kakor Jack London, kot mornar po raznih pristaniščih sveta, živel tako med mornarji, iskalci zlata, prostitutkami itd. — skratka, doživljal je na sebi prepade današnje družbe.

Nekega dne se je znašel s kovčkom, v katerem je nosil svoje prve drame, v Provincetownu, kjer je pisatelj George Cram Cook ustanovil gledališče. Tako je našel svoj oder, kajti na trgovska bulevardrska gledališča bi lahko čakal tisoč let. Prve njegove drame so pisane s stališča pomorskih kulijev z izrednim poznavanjem življenja. Poleg tega pa so odločen protest zoper današnjo družbo (drama: Premec na Cardiff).

Od poznejših dram omenjam »Cesarja Jonesa«, o kateri pravi Upton Sinclair, da je močna, pesniška ustvaritev in resnična pridobitev za oder. Znana in velikokrat igrana je drama »Kosmata opica«, ki ima prizore tudi iz delavskega življenja. Pri ameriških konservativnih in reakcionarnih razmerah ni mogel povedati vsega, kar bi mogoče rad. V drami »Veliki bog Brown« se je izgubil v mysticizem in reakcionarni pesimizem.

»Strast pod brest« je prežeta z elementarnostjo človeške strasti. Ljubezen do ženske in ljubezen do zemlje. Avtor prikazuje težko življenje na farmi naturalistično in se pri tem ne ustraši ne pred »brutalno«, a resnično besedo, niti pred »kočljivim« prizorom. To je drama divje strasti, drama človeka, ki se peha na zemlji in išče blagostanja za svoje življenje. Stari Cabot, puritanec in bogaboječ mož, v katerem še niso otrpnile življenske sile, se poroči z mnogo mlajšo žensko, svojo tretjo ženo, ki ga za hrptom vara z njegovem najmlajšim sinom. Rodi mu otroka, čigar oče ni Cabot, ampak njegov sin Eben. Živ-

1914
1888
1914
6

ljenje farmerjev, ki so se morali boriti z domačini Indijanci, da so si prilastili njih zemljo in ustvarili svoj dom, nosi v sebi še nekaj divjaškega, neciviliziranega, odnosno pravilnejše rečeno: življenje teh farmerjev je pomešano, lahko bi dejal inficirano od pragozda in divjega Indijanca, kar pokaže pisatelj v 1. prizoru III. dela. V drami je prikazana elementarna strast primitivnega človeka, ki živi med žensko, bogom in zemljo in se upira in bori z vsemi tremi. Idiličnost, katere se je človek navzel pri ameriških pustolovskih in zlaganih romanov, izgine pred odkritosrčnostjo Neillovega dela.

Mogoče, da se bo zdelo komu tuje in prebrutalno, mogoče, da bo kakšna beseda koga odbijala — toda to ne bo krivda niti O'Neilla, niti režiserja, niti igralca ki jo bo izgovoril. Krivdo naj išče tak gledalec samo v sebi, kajti kriv bo v takem slučaju le njegov naivni zlagani romantični pogled na življenje sploh, v tem slučaju na življenje ameriškega farmerja. Režija je sicer nekoliko omilila način govora, toda v osnovi se je držala povsem avtorjeve zamisli.

B. K.:

Celjski grofje in g. dr. Anton Novačan

G. Novačan je čutil potrebo, da iz Kaira brani v »Jutru« z dne 4. in 5. t. m. celjske grofe, svoje fevdalne ljubljence, pred menoj, ki sem jim baje storil krivico. G. Novačan takoj v uvodu članka prizna, da ne pozna ne moje drame niti mojega zgodovinskega uvoda, toda on hoče polemizirati, kakor se je pač Don Kichote hotel boriti. Pri kulturnih ljudeh je navada, da polemizirajo šele takrat, ko so se vsaj s stvarino seznanili, če ne več. Zakaj g. dr. Novačan ni mogel potrpeti, da izzide moja drama z zgodovinskim uvodom, ampak je skušal udariti neposredno zdaj, ko igra ljubljanska drama »Celjske grofe«? Toda naj bo že kakor hoče. Ker je g. dr. N. z nekakšno »očetovsko« gesto iz Afrike izvolil me potrepljati, bodi tudi meni dovoljeno, da mu vsaj na nekatere stvari odgovorim. Definitivni odgovor pa dobi v uvodu drame, ko bo izšla, kjer mi prostor za odgovor ne bo omejen.

Res je, da ima vsak dramatik pravico zbirati snov za svoja dela kjerkoli hoče. Razlika je samo ena, ki se jasno pokaže, ko je delo napisal: delo je lahko reakcionarno ali progresivno. Ta piše za celjske grofe, drugi za njih slovenske tlačane. Toda vse to samo mimogrede. Središče dr. N. napada je moja trditev, da celjski grofje niso nikakšni niti slovenski niti jugoslovanski heroji, trditev, da Celjani niso nikoli snovali »jugoslovanske države« v srednjem veku, kakor jim to z veliko vnemo pripisuje g. dr. N. V drami to lahko dela. Še marsikaj drugega si lahko izmisli — toda v zgodovino ne sme vnašati izmišljenih stvari. Tam je beseda samo o tem, kar je resnica.

Nasproti Novačanovim trditvam postavljam vprašanje: ali je bilo za časa viška moči celjskih grofov sploh mogoče misliti na ustanovitev kakšne države, ki bi obsegala teritorij, kjer prebivajo Slovenci, Hrvati in Srbi? Ne. To ni bilo mogoče. Višek moči celjskih grofov Hermana II., Friderika in Ulrika, poslednjega Celjana, pada v dobo l. 1396 (bitka pri Nikopolju s Turki, Herman II. reši ogrskemu kralju Sigismundu na begu pred Turki življenje) do l. 1456 (smrt Ulrika v Beogradu). Kakšen je bil politični položaj jugoslovanskih pokrajin?

1389. Turki na Kosovem polju premagajo srbsko vojsko.

1392. mora Vuk Branković odstopiti Turkom Skoplje.

1393. pade bolgarska prestolica Trnovo v turške roke.

1396. premagajo Turki v bitki pri Nikopolju krščansko vojsko, ki so jo tvorili celo vitezi iz Nemčije, Francije, Anglije itd. poleg cesarskih vazalov iz slovensko-hrvaških pokrajin. Zgodovina poroča, da je srbski knez Štefan Lazarevič, takrat že turški vazal, s svojim oddelkom odločil zmago za sultana. Srbija je torej bila v odvisnem položaju od Turkov, da, celo srbska vojska se je borila na strani Turkov proti »krščanski« vojski, v kateri je bil tudi Herman II. Celjski.

1402. bitka pri Angori, kjer so Mongoli pod Timurlenkem pognali v beg turške čete, med katerimi so bile tudi srbske čete pod Štefanom Lazarevičem. Po tej bitki se Srbi približajo Madžarom. Štefan Lazarevič pošlje pozneje kralju Sigismundu vojaško pomoč zoper češke husite (g. Novačan, ali je bila to slovanska vzajemnost?).

Despot Jurij Branković (1427—1456), tast Celjana Ulriha II., je ob nastopu svojega despotstva prisegel zvestobo ogrskemu kralju ter mu izročil Beograd z Mačvo. To je tisti srbski knez, s katerim hoče g. dr. N. zvezati »jugoslovansko politiko« Celjanov. Res je, Ulrik II. je bil poročen z njegovo hčerko, toda to še ni reševanje »jugoslovanskega vprašanja«. Srbija je bila takrat v odvisnosti od Turkov in Madžarov. Ulrik Celjski je intrigiral zase najprej na Dunaju; ko so ga tam odslovili, je šel v Budimpešto. Dunaj in Budim sta bila takrat edini važni središči. Ulrik je postal ogrski kraljevi namestnik. Njegova teta Barbara je bila ogrska kraljica. Torej — središče udejstvovanja in stremljenja Celjanov je bila Madžarska z Budimom in grof Ulrik kot tekmeec ogrskih velikašev — pade tudi pod njihovim mečem zato, ker se je skušal usidrati na Ogrskem. Ulrik je bil prebrisan in je dobro videl, kje se je treba usidrati, da si pridobi — absolutno neodvisnost. Ne v zvezi s Srbi in Bosanci, ki so že takrat bili ogroženi od vseh strani od Turkov, temveč na ogrskem prestolu, v Budimu. To, da je bil poročen s hčerko despota Jurija, ki ni bil več povsem neodvisen vladar, ni pomenilo takrat v nacionalnem oziru nič, kakor ne pomeni danes nič. Zgodovinar Melik pravi v svoji Zgodovini SHS str. 184. »Da bi utrdil dobre zveze s turško kakor z ogrsko stranjo, je

dal (Jurij Branković) svojo hčer Katarino (Kantakuzino) za ženo grofu Ulriku Celjskemu... enemu najmočnejših nemško-ogrskih velikašev (1433), drugo hčer Maro pa za ženo sultanu Muratu II. (1435.) Torej, g. dr. Novačan, kje je tu zavestno ali nezavestno ustvarjanje »jugoslovanske države« v srednjem veku? Če bi imel kakršnekoli politične, omembe vredne cilje s srbskim despotom, ali ne mislite, da bi vendarle zgodovina vsaj nekaj poročala. Poglejte, čudo prečudno, ogrski velikaš Ivan Hunjadi, sovražnik celjskih grofov, njegov sin je ravno Ulrika ubil, je znan Srbom kot Sibirjanin Janko, o Ulriku — molk. Torej nisem jaz kriv in »raznobarvne srajce«, da je vaša trditev o »jugoslovenstvu« Celjanov izmišljena. Itd., itd., itd. (Glej Kranjec: Zgodovina Srbije, Melik: Zgodovina SHS itd.)

Prof. Kobler piše v »Slovcu« v kritiki moje drame: »Kref-tovi »Celjski grofje«... se odločno obračajo od same slovesnosti tragičnega prikazovanja, še ostreje pa zavračajo vsako neorgansko narodno simboliko, ki smo jo zanesli v celjsko zgodovino. bodosi iz narodne, bodisi iz politične sentimentalnosti in trenutne zanešenosti.«

Še ostreje je označil od dr. Novačana celjskim grofom pripisano »jugoslovenstvo« Juš Kozak, ki ni samo slovenski pisatelj, temveč tudi poklicni zgodovinar, v »Jutru« po premijeri moje drame: »Novačan se je gibal med romantičnim individualizmom in poskusnim realizmom. Naposled pa je iz trte izvil nekakšni nacijonalizem Celjanov ter ga poskušal celo z zgodovino podpreti. Tako je, če umetnik izgubi kompas.« (Podčrtal B. K.)

K temu dostavljam še odlomek iz svojega članka v »Gled. listu« (17. sept. 1932.): Ustvarjati si z nacionalnim idealiziranjem srednjeveških fevdalcev celjskih grofov nekako svojo nacionalno, herojsko fevdalno preteklost, je kaj žalostno dejanje hlapca, ki se hoče ponašati s tem, da je na valptovem biču plapolala trikolora, ki pa jo je privezal naknadno hlapec sam, davno potem, ko je bil njegov gospodar že mrtev...

Novačanovo »jugoslovanstvo« celjskih grofov je — falzifikat. G. dr. N. lahko napiše tisoč dram o »jugoslovanstvu« celjskih grofov, lahko jih v leposlovnih delih poveličuje do desetih nebes — toda naj nikar ne trdi, da je to zgodovinska resnica. Lahko jih opeva, kakor jih hoče, saj je tudi Koseski pel habsburškemu cesarju Ferdinandu tako zvesto kakor g. dr. Novačan Celjanom. Res: Hrast se omaje in hrib — zvestoba Slovenca ne gane!... Toda jaz, ki sem še mlad, da mi g. dr. N. celo to mladost očita, pojem raje s Prešernom njegovo »Zdravico«, ki jo je preganjala avstrijska cenzura.

G. dr. Novačan nadalje namiguje nekaj o puntu slovenskih in hrvaških kmetov, ki so »komaj par decenij po padcu Celjskih zagnali krik po Stari pravdi...«

Slovensko-hrvaški punt se ni vršil »komaj par decenij po padcu Celjskih«, kakor piše v članku g. dr. Novačan — ampak se je vršil več kot sto let kasneje. Konec Celjanov je bil 1456. leta — slovensko-zagorski punt 1572—1573. To, kakor tudi vse, kar se tiče nemško-ogrskih celjskih grofov, si naj ogleda g. dr. N. v kakšni zgodovini; če pa nima časa za daljše in globlje študije, pa si naj nabavi vsaj Melikovo Zgodovino srednjega veka za nižje razrede srednjih in njim sorodnih šol. Tam bo našel med drugim na str. 116. tudi stavek: »Odslej (po bitki pri Nikopolju 1396. B. K.) so imeli Celjani mladane glavno besedo na ogrskem dvoru... (Podčrtal B. K.)

H koncu si dovolim samo še majhno pripombo. Kako to, da je g. dr. Novačan v tistem usodnem članku v »Jutru« z dne 17. septembra bral samo moje besede o Celjanih in napoved drame o Matiji Gubcu, prezrl pa, da sem napovedal tudi komedijo »Kreature«, kjer bom (kakor je zapisal člankar g. —o) »brezobzirno razgalil in groteskno izbičal denuncijante kot družabni tip«. Kot motto komedije so znane besede nemškega pesnika: Der rößte Schuft im ganzen Land — ist und bleibt der Denunziant.

G. dr. Novačan lahko zdaj napiše še deset člankov ali cele knjige, resnica ostane samo ena: »jugoslovanska politika« nemško-ogrskih celjskih grofov je — falzifikat.

La vérité est en marche et rien ne l'arêtera. (Emil Zola.)*

Ante Novak: V gledališče je šel . . .

S prijateljem sta se dogovorila, da gresta skupaj v gledališče. — Redkokdaj je šel. Ni mogel, ker je bil ubog študent, ki je komaj zgrebel potrebna sredstva za najpreprostejšo prehrano.

Toda: dvakrat ni večerjal, pa si je prištedil — za stojišče. Včasih mu je ta duševna hrana bila potrebnejša, nego hranivo telesu.

Ves vnet je prišel prezgodaj pred gledališče. Že vnaprej je v svoji fantaziji izgradil vso dramo, ki jo je prišel gledat. In veselil se je... Lakote v takih trenutkih ni občutil nikoli.

In čudno — kamorkoli je pogledal povsod je videl vesele obraze, ki so kar žareli sreče in zadovoljstva.

Vse dokler se ni pred njim ustavil razcapan mladenič, izžetega obraza in vdrtih oči.

»Gospod«, ga je ogovoril z brezbarvnim glasom, »brez dela sem, dva dni že nisem jedel...

* Resnica že prihaja in nihče je ne bo potlačil.

Snel je čepico z glave in mu jo sprožil pred prsa.

Študentu je bilo, kakor da bi ga bil zbodel do srca. Zganiilo se je v njem: »Tu je človek, ki dva dni ni jedel, ti pa hodiš v gledališče.« (Na to, da tudi on ta dva dneva ni mnogo jedel, ni pomislil.)

Sledil je ukazu svoje notranjosti in temu mlademu delavcu podaril vse, kar je imel.

»Hvala!« je ta dejal s trudnim glasom in še oko se mu ni zaiskriilo — kakor da bi bila študentova pomoč sama po sebi umljiva.

Študent je gledal za njim, ko je razcapan, blaten in umazan odkrevsal svojo pot.

Takrat se mu je zameglilo pred očmi in dvom ga je prevzel: »Ali je bilo prav, da sem to storil? Tu hodi, kakor je hodil prej. Ničesar s svojim dejanjem nisem izpremenil. In če bo danes sit, se tudi ne bo spremenil. Jutri pa bo lačen...« — In še ena misel ga je zagrenila: »Kaj je boljše? Da ta človek zadosti svojim telesnim potrebam — in s tem ničesar ne izpremeni, ali da jaz zadostim svojim duševnim potrebam in se v gledališču obogatim...« In — »kaj bo dejal prijatelj? Obljubil sem mu, da pridem!«

In da mu ne bi bilo treba povedati, kaj je storil, je tudi on odšel. Potrt...

Doma je sedel ob postelji in mislil hude misli, nezadovoljen s seboj, nezadovoljen s svetom, ki mu ni omogočil obiska gledališke predstave.

Njegov prijatelj se je jezil, ker je moral v gledališče sam. Njemu je bilo dobro, ker mu sredstev ni primanjkovalo. Družba mu je bila edina skrb. In ker sedaj ni imel družbe, se je jezil in v jezi zavračal vse, kar je gledal.

V gostilni je za mizo sedel ob vinu brezposelni delavec. Bil je nezadovoljen s seboj, s študentom in s svetom, ki mu nista dala toliko, da bi si privoščil še gosposko večerjo.

Trije mladi ljudje, vsi trije lačni zadovoljstva in sreče...

Ante Novak:

Pripovedujem o domači nalogi

Tema te domače naloge je bila: »Kaj je lenoba?«

Dijak je za naslovom pustil štiri prazne strani in na koncu četrte zapisal:

»To je lenoba!«

Ko je dobil zvezek nazaj, je bilo rdeče na belem zapisano:

»Ideja odlična, radi lenobe nezadostno!«

Razno

Praga proslavlja Stroupežnickega. Češko narodno gledališče je obhajalo 40letnico smrti svojega nekdanjega odličnega dramaturga Ladislava Stroupežnickega. Uprizorilo je njegovo dramo »Václav Hrobčický z Hrobčic«. Star, zakrknjen plemič še v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja ne more pojmiti, da so časi tlačanstva že minuli, trmast kmet pa se hoče nad svojim nekdanjim gospodarjem maščevati radi storjene krivice. Nastali, zelo uspelo se razvijajoči konflikt, je spravil Stroupežnički tehnično prav uspelo na oder; psihologična in tudi socialna plat pa je v drami zelo okorna. Režiser V. Novák se je pri marljivem študiranju drame držal starega, naturalističnega načina igranja in je sprejela publika igralce z viharnim priznavanjem. Vendar je kritika izrazila mnenje, da pri takih starih komadih ne bi smeli posnemati starega načina igranja, ampak da je tu potrebna modernizacija. Novi čas gleda na zastopnike starejše drame s primitivno zamišljenimi konflikti popolnoma drugače, igralci bi morali z novim svojstvenim pojmovanjem prilagoditi svoje vloge novemu gledanju na svet, češ da se dá stara drama le tako obdržati na odru živa in sveža.

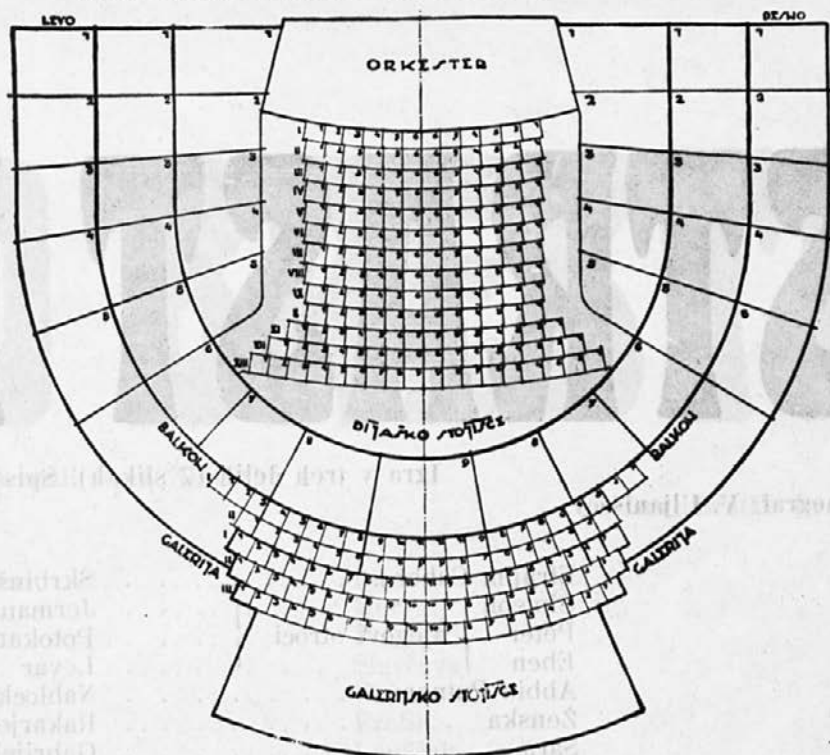
Jaroslav Vrchlický. 9. septembra je preteklo 20 let, odkar je tega duševnega velikana po štiriletni duševni smrti ugonobila tudi telesna smrt. Z 18. letom je že stopil pred javnost, 37 let je neumorno delal, delal noč in dan, da so se nagrmadile cele gore njegovih del. Vrchlický že ni več samo pesnik, je literatura, njegovo delo je enciklopedija pesništva; on je lirik, epik vseh vrst, vseh oblik, dramatik, romanopisec, esejist, libretist. Ogromno je tudi njegovo prevodno delo; tudi tu se je lotil vseh vrst pesništva in tako odkril Čehom slavna dela vseh večjih mojstrov v svetovni literaturi; samo naštevanje imen bi izpolnilo dolge stolpce. Naj omenim le nekaj dramatikov: Goethe (Faust), Calderon, Molière, Camoens (Luziade), Ibsen. Naravnost titansko je bilo njegovo delo, ogromna je njegova zapuščina, pa je poleg nesmrtnih del tudi mnogo smrti posvečenih, ki ga težijo, dušijo, toda nihče se še danes ni lotil težkega dela — morda iz pijetete — da bi ga poskušal izkopati iz teh trhljih razvalin.

Teorija in praksa. Bankir je povabil slavno pevko, da bi njegovim znanec na domu zapela kaj zabavnega, in ji za to ponudil dva tisoč dinarjev. »Sprejmem«, je privolila umetnica, »zapojem vam ono: M e n' v s e e n o j e, č e i m a m d' n a r c e a l' p a n e. Ampak — to vam povem — za izpod deset tisoč dinarjev tega ne storim.«

A. D.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah. — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

A. PRELOČ

Ljubljana, Marijin trg - Tel. 3456

STRAST OD BRESTI

Igra v treh delih (7 slikah). Spisal Eug. All. Poslovenil Fran Albrecht.

Scenograf: V. Uljanišev.

Režiser: Bratko Kreft.

Efrajim Cabot	Skrbinšek	farmer	Plut
Simeon	Jerman	ž	Murgelj
Peter } njegovi otroci {	Potokar	rit	Pianecki
Eben	Levar	sie	Slavčeva
Abbie Putnam	Nablocka	kle	Kukčeva
Ženska	Rakarjeva	ub	Frelih
Sara	Gabrijelčičev	anny	Lenščak
Godec	Sancin		Breziger

Dejanje se vrši tik pred Cabotovo farmo v Novi Angliji v letu 1850 in v nji.

Plese naštudirala M. Slavčeva 2. in 5. sliki odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Prizorišče odpre ob 20.

Konec ob pol 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
„ II. - III. vrste	28
„ IV. - VI. „	26
„ VII. - IX. „	24
„ X. - XI. „	22
„ XII. - XIII. „	20

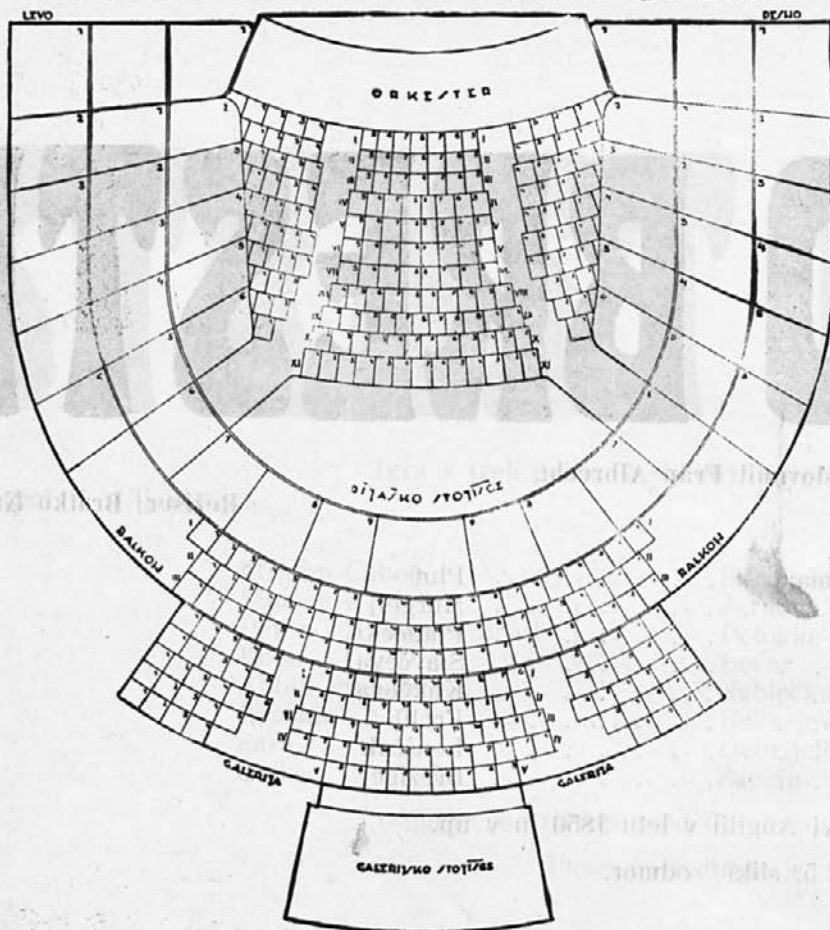
Lože v pr.	Din 100
I. red	100
„	120
II. red	70
„	75
Peti ložni	20
„	25
„	15

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 18
„ II. „	16
Galerija: „ I. „	14
„ II. „	12
„ III. „	10
Galerijsko stojišče	2
Dijaško stojišče	5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in v dnevnem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Bonboni, čokolade, bonbonijere, pecivo,
sadni soki, marmelade

ŠUMI

LJUBLJANA, GRADIŠČE 7-9

Tovarniška zaloga

Vedno sveže blago Nizke cene